

EUROPEISKA UNIONEN

EUROPAPARLAMENTET

RÅDET

**Strasbourg den 14 november 2018
(OR. en)**

**2016/0151 (COD)
LEX 1839**

**PE-CONS 33/1/18
REV 1**

**AUDIO 53
DIGIT 134
CONSOM 178
TELECOM 191
CODEC 1085**

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV
OM ÄNDRING AV DIREKTIV 2010/13/EU
OM SAMORDNING AV VISSA BESTÄMMELSER
SOM FASTSTÄLLS I MEDLEMSSTATERNAS LAGAR
OCH ANDRA FÖRFATTNINGAR OM TILLHANDAHÅLLANDE
AV AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER
(DIREKTIVET OM AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER),
MOT BAKGRUND AV ÄNDRADE MARKNADSFÖRHÅLLANDEN**

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
DIREKTIV (EU) 2018/...**

av den 14 november 2018

**om ändring av direktiv 2010/13/EU
om samordning av vissa bestämmelser
som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar
om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster
(direktivet om audiovisuella medietjänster),
mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 53.1 och 62,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande²,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet³, och

¹ EUT C 34, 2.2.2017, s. 157.

² EUT C 185, 9.6.2017, s. 41.

³ Europaparlamentets ståndpunkt av den 2 oktober 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 november 2018.

av följande skäl:

- (1) Den senaste ändringen av innehållet i rådets direktiv 89/552/EEG¹, senare kodifierat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU², gjordes 2007 genom antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG³. Sedan dess har marknaden för audiovisuella medietjänster utvecklats avsevärt och i snabb takt till följd av den fortlöpande konvergensen mellan tv- och internettjänster. Den tekniska utvecklingen har möjliggjort nya typer av tjänster och användarupplevelser. Tittarvanorna har ändrats avsevärt, särskilt hos yngre generationer. Den vanliga tv-skärmen är visserligen fortfarande viktig för gemensamma audiovisuella upplevelser, men många tittare har övergått till annan, bärbar utrustning för att konsumera audiovisuellt innehåll. Traditionellt tv-innehåll står fortfarande för en stor del av den genomsnittliga dagliga tittartiden.

¹ Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster) (EGT L 298, 17.10.1989, s. 23).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster) (EUT L 95, 15.4.2010, s. 1).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG av den 11 december 2007 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (EUT L 332, 18.12.2007, s. 27).

Nya typer av innehåll, som videoklipp eller användargenererat innehåll, har dock blivit allt viktigare och nya aktörer är numera väletablerade, inbegripet leverantörer av videotjänster på begäran (video-on-demand) och videodelningsplattformar. Denna mediekonvergens kräver ett uppdaterat regelverk för att spegla utvecklingen på marknaden och skapa balans mellan tillgång till innehållstjänster online, konsumentskydd och konkurrenskraft.

- (2) Den 6 maj 2015 antog kommissionen ett meddelande med titeln *En strategi för en inre digital marknad i Europa* där en översyn av direktiv 2010/13/EU aviserades.
- (3) Direktiv 2010/13/EU bör förbli tillämpligt endast på de tjänster vars huvudsakliga syfte är att tillhandahålla program i informations-, underhållnings- eller utbildningssyfte. Kravet avseende huvudsakligt syfte bör också anses uppfyllt om tjänsten har audiovisuellt innehåll och en audiovisuell form som kan särskiljas från tjänsteleverantörens huvudsakliga verksamhet, t.ex. fristående delar av nättidningar som innehåller audiovisuella program eller användargenererade videor, om dessa delar kan anses möjliga att särskilja från den huvudsakliga verksamheten. En tjänst bör betraktas som endast ett komplement som är oskiljbart från den huvudsakliga verksamheten till följd av kopplingar som finns mellan det audiovisuella utbudet och den huvudsakliga verksamheten, såsom tillhandahållande av nyheter i skriftlig form. Kanaler eller andra audiovisuella tjänster under en leverantörs redaktionella ansvar kan i sig utgöra audiovisuella medietjänster, även om de erbjuds på en videodelningsplattform som kännetecknas av avsaknaden av redaktionellt ansvar. I sådana fall åligger det de leverantörer som har det redaktionella ansvaret att följa direktiv 2010/13/EU.

- (4) Genom videodelningsplattformstjänster tillhandahålls audiovisuellt innehåll som allmänheten, i synnerhet ungdomar, tar del av i allt högre grad. Detta gäller även sociala medietjänster, som har blivit en viktig kanal för att dela information, underhålla och utbilda, bland annat genom att ge tillgång till program och användargenererade videor. Dessa sociala medietjänster behöver omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2010/13/EU eftersom de konkurrerar om samma publik och intäkter som de audiovisuella medietjänsterna. Dessutom har de ett betydande genomslag genom att de ger användarna möjlighet att forma och påverka andra användares åsikter. För att skydda minderåriga från skadligt innehåll och alla medborgare från uppmaning till hat, våld och terrorism, bör de tjänsterna därför omfattas av direktiv 2010/13/EU i den utsträckning de omfattas av definitionen av en videodelningsplattformstjänst.

- (5) Även om syftet med direktiv 2010/13/EU inte är att reglera sociala medietjänster som sådana, bör en social medietjänst omfattas av direktivet om tillhandahållandet av program och användargenererade videor utgör en väsentlig funktion i tjänsten. Tillhandahållandet av program och användargenererade videor kan anses utgöra en väsentlig funktion i den sociala medietjänsten om det audiovisuella innehållet inte endast är underordnat eller utgör en mindre del av verksamheten i den sociala medietjänsten. I syfte att säkerställa tydlighet, effektivitet och konsekvent genomförande bör kommissionen, vid behov och efter samråd med kontaktkommittén, utfärda riktlinjer för den praktiska tillämpningen av kriteriet om väsentlig funktion i definitionen av en videodelningsplattformstjänst. Riktlinjerna bör utarbetas med vederbörlig hänsyn till de mål av allmänt intresse som ska uppfyllas genom de åtgärder som ska vidtas av leverantörerna av videodelningsplattformar och till rätten till yttrandefrihet.
- (6) Om, vid tillämpningen av direktiv 2010/13/EU, en särskiljbar del av en tjänst utgör en videodelningsplattformstjänst ska endast den delen omfattas av det direktivet, och endast med avseende på program och användargenererade videor. Videoklipp som är inbäddade i det redaktionella innehållet i digitala versioner av nyhetstidningar och magasin och rörliga bilder såsom GIF-bilder bör inte omfattas av direktiv 2010/13/EU. Definitionen av videodelningsplattformstjänst bör inte omfatta icke-ekonomisk verksamhet, såsom tillhandahållande av audiovisuellt innehåll på privata webbplatser och hos icke-kommersiella intressegrupper.

- (7) För att säkerställa ett effektivt genomförande av direktiv 2010/13/EU är det avgörande att medlemsstaterna upprättar och upprätthåller uppdaterade förteckningar över de leverantörer av medietjänster och videodelningsplattformar som lyder under deras jurisdiktion och att de regelbundet förmedlar dessa förteckningar till sina behöriga oberoende tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan och till kommissionen. Förteckningarna bör innehålla information om de kriterier som jurisdiktionen baseras på.
- (8) För fastställandet av jurisdiktionen krävs att sakförhållandena bedöms utifrån de kriterier som fastställs i direktiv 2010/13/EU. Bedömningen av sådana sakförhållanden kan leda till motstridiga resultat. Vid tillämpningen av de samarbetsförfaranden som föreskrivs i det direktivet är det viktigt att kommissionen kan basera sina slutsatser på tillförlitliga fakta. Den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (Erga) bör därför ges befogenhet att yttra sig om jurisdiktionsfrågor på kommissionens begäran. Om kommissionen vid tillämpningen av de samarbetsförfarandena beslutar att samråda med Erga bör den informera kontaktkommittén, inklusive angående underrättelser från medlemsstater inom ramen för samarbetsförfarandena och angående Ergas yttrande.
- (9) Förfarandena och villkoren för begränsning av friheten att tillhandahålla och ta emot audiovisuella medietjänster bör vara desamma för både linjära och icke-linjära tjänster.

- (10) I enlighet med rättspraxis från Europeiska unionens domstol (nedan kallad *domstolen*) är det möjligt att begränsa den frihet att tillhandahålla tjänster som garanteras i fördraget av tvingande hänsyn till allmänintresset, såsom att uppnå en hög konsumentskyddsnivå, förutsatt att sådana begränsningar är motiverade, proportionella och nödvändiga. Därför bör en medlemsstat kunna vidta vissa åtgärder för att säkerställa efterlevnaden av nationella konsumentskyddsregler som inte omfattas av de områden som samordnas genom direktiv 2010/13/EU. Åtgärder som en medlemsstat vidtar för att förstärka sitt nationella regelverk för konsumentskydd, inbegripet när det gäller spelreklam, behöver vara motiverade, stå i proportion till det eftersträlvade målet och vara nödvändiga enligt vad som krävs enligt domstolens rättspraxis. Under alla omständigheter får en mottagande medlemsstat inte vidta några åtgärder som skulle förhindra återutsändning inom dess territorium av tv-sändningar som kommer från en annan medlemsstat.
- (11) När en medlemsstat underrättar kommissionen om att en leverantör av medietjänster har etablerat sig i den medlemsstat som har jurisdiktion i syfte att kringgå de striktare bestämmelserna inom de områden som samordnas genom direktiv 2010/13/EU, vilka skulle vara tillämpliga på den leverantören om den var etablerad i den underrättande medlemsstaten, bör den lägga fram trovärdig och väl underbyggd bevisning för detta. Denna bevisning bör omfatta en uppsättning bekräftande faktiska omständigheter som gör det möjligt att med rimlig säkerhet fastställa ett sådant kringgående.

- (12) I sitt meddelande *Bättre lagstiftning för bättre resultat – en EU-agenda* till Europaparlamentet och rådet underströk kommissionen att den, när den överväger politiska lösningar, skulle överväga både lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder, baserade på Forumet för erfarenhetsutbyte för, och principerna för, bättre själv- och samreglering. Ett antal uppförandekoder som upprättats inom de områden som samordnas genom direktiv 2010/13/EU har visat sig vara välutformade, i linje med principerna för bättre själv- och samreglering. Förekomsten av en säkerhetsmekanism i lagstiftningen (*”legislative backstop”*) ansågs vara en viktig framgångsfaktor när det gäller att arbeta för att själv- eller samregleringskoder följs. Det är också viktigt att sådana koder omfattar specifika allmänna och konkreta mål som tillåter en regelbunden, transparent och oberoende övervakning och utvärdering av målen med uppförandekoderna. Uppförandekoderna bör även föreskriva en effektiv kontroll av efterlevnaden. Dessa principer bör följas i de själv- och samregleringskoder som antas inom de områden som samordnas genom direktiv 2010/13/EU.
- (13) Erfarenheten har visat att både själv- och samreglerande instrument, som genomförs i enlighet med medlemsstaternas olika rättsliga traditioner, i hög grad kan bidra till en god nivå på konsumentskyddet. Åtgärder som syftar till att uppnå mål av allmänt intresse inom den framväxande audiovisuella medietjänstsektorn får större verkan om de vidtas med aktivt stöd av tjänsteleverantörerna själva.

- (14) Självreglering är ett slags frivilligt initiativ som ger ekonomiska aktörer, arbetsmarknadens parter, icke-statliga organisationer och föreningar möjlighet att själva och för eget vidkommande anta gemensamma riktlinjer. De ansvarar för att utarbeta, övervaka och upprätthålla efterlevnaden av dessa riktlinjer. Medlemsstaterna bör i enlighet med sina olika rättsliga traditioner erkänna den roll som effektiv självreglering kan ha som komplement till befintliga mekanismer inom lagstiftning, domstolsväsende och förvaltning samt dess viktiga bidrag till uppnåendet av målen i direktiv 2010/13/EU. Även om självreglering skulle kunna vara en kompletterande metod för att genomföra vissa av bestämmelserna i direktiv 2010/13/EU, bör den inte ersätta den nationella lagstiftarens skyldigheter. Samreglering utgör, i sin minimala form, en rättslig länk mellan självreglering och den nationella lagstiftaren i enlighet med medlemsstaternas rättsliga traditioner. Vid samreglering är den reglerande funktionen delad mellan aktörer och regeringen eller de nationella tillsynsmyndigheterna eller -organen. De relevanta offentliga myndigheternas roll är bland annat att erkänna samregleringssystemet, granska processerna inom ramen för detsamma och finansiera systemet. Samregleringen bör tillåta att det finns en möjlighet för staten att ingripa om samregleringsmålen inte uppfylls. Även om direktiv 2010/13/EU inte påverkar medlemsstaternas formella skyldigheter när det gäller införlivande, uppmuntrar det till användning av själv- och samreglering. Detta bör varken innebära att medlemsstaterna åläggs att upprätta system för själv- eller samreglering, eller bådadera, eller att samregleringsinitiativ som redan finns i medlemsstaterna och som fungerar effektivt avbryts eller äventyras.

- (15) Insyn i mediernas ägandeförhållanden är direkt kopplad till yttrandefriheten, en hörnsten i demokratiska system. Information om ägarstrukturen hos leverantörer av medietjänster, när sådant ägande leder till kontroll eller betydande inflytande över tjänsternas innehåll, gör det möjligt för användarna att bilda sig en välgrundad uppfattning om innehållet. Medlemsstaterna bör kunna fastställa huruvida och i vilken grad information om ägarstrukturen hos en leverantör av medietjänster bör vara tillgänglig för användarna, under förutsättning att det centrala innehållet i de grundläggande rättigheter och friheter som berörs respekteras och att sådana åtgärder är nödvändiga och proportionella.
- (16) Med tanke på de audiovisuella medietjänsternas speciella natur – särskilt deras påverkan på människors åsiktsbildning – har användarna ett legitimt intresse av att veta vem som har ansvaret för tjänsternas innehåll. För att stärka yttrandefriheten, och i förlängningen för att främja mediepluralism och undvika intressekonflikter, bör medlemsstaterna säkerställa att användarna alltid har smidig och direkt tillgång till information om leverantörer av medietjänster. Det är de enskilda medlemsstaterna som beslutar om detta, i synnerhet om den information som kan tillhandahållas om ägarstruktur och verkliga ägare.

- (17) För att säkerställa samstämmighet och rättssäkerhet för företag och medlemsstaternas myndigheter bör begreppet *uppmaning till våld eller hat*, i lämplig utsträckning, förstås i den mening som avses i rådets rambeslut 2008/913/RIF¹.
- (18) Med tanke på utvecklingen av möjligheterna att sprida innehåll via elektroniska kommunikationsnät är det viktigt att skydda allmänheten från uppmaningar till terrorism. Direktiv 2010/13/EU bör därför säkerställa att audiovisuella medietjänster inte innehåller offentlig uppmaning att begå terroristbrott. För att säkerställa samstämmighet och rättssäkerhet för företag och medlemsstaternas myndigheter bör begreppet *offentlig uppmaning att begå terroristbrott* förstås i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541².
- (19) För att ge tittarna, inklusive föräldrar och minderåriga, möjlighet att fatta väl underbyggda beslut om vilket innehåll de ska ta del av, bör leverantörer av medietjänster tillhandahålla tillräcklig information om innehåll som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling. Detta kan t.ex. göras genom ett system av innehållsbeskrivningar, en akustisk varning, en visuell symbol eller på något annat sätt, som beskriver innehållets art.

¹ Rådets rambeslut 2008/913/RIF av den 28 november 2008 om bekämpande av vissa former av och uttryck för rasism och främlingsfientlighet enligt strafflagstiftningen (EUT L 328, 6.12.2008, s. 55).

² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 av den 15 mars 2017 om bekämpande av terrorism, om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF och om ändring av rådets beslut 2005/671/RIF (EUT L 88, 31.3.2017, s. 6).

- (20) De lämpliga åtgärder för skydd av minderåriga som är tillämpliga för tv-sändningstjänster bör också tillämpas på audiovisuella medietjänster på begäran. Detta bör höja skyddsnivån. En minimiharmonisering gör det möjligt för medlemsstaterna att införa en högre skyddsnivå vad gäller innehåll som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling. Det skadligaste innehållet, som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling men som inte nödvändigtvis är brottsligt, bör vara föremål för de striktaste åtgärder såsom kryptering och effektiv föräldrakontroll, utan att detta påverkar medlemsstaternas möjligheter att vidta striktare åtgärder.
- (21) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679¹ erkänns det att barn förtjänar särskilt skydd när det gäller behandling av deras personuppgifter. När leverantörer av medietjänster inrättar mekanismer för skydd av barn leder detta oundvikligen till behandling av personuppgifter om minderåriga. Med tanke på att sådana mekanismer syftar till att skydda barn bör personuppgifter om minderåriga som behandlas inom ramen för tekniska skyddsåtgärder för barn inte användas för kommersiella ändamål.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

- (22) Att säkerställa att audiovisuellt innehåll är tillgängligt är ett grundläggande krav inom ramen för åtagandena enligt Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Inom ramen för direktiv 2010/13/EU bör termen *personer med funktionsnedsättning* tolkas i ljuset av vilket slags tjänster som omfattas av det direktivet, nämligen audiovisuella medietjänster. Den rätt som personer med funktionsnedsättning och äldre har att delta och integreras i det sociala och kulturella livet i unionen är kopplad till tillhandahållandet av tillgängliga audiovisuella medietjänster. Därför bör medlemsstaterna utan onödigt dröjsmål säkerställa att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion aktivt verkar för att göra sitt innehåll tillgängligt för personer med funktionsnedsättning, i synnerhet personer med syn- eller hörselnedsättning. Tillgänglighetskraven bör uppfyllas successivt och fortlöpande med beaktande av praktiska och oundvikliga begränsningar som kan förhindra full tillgänglighet, såsom direktsända program eller evenemang. För att mäta de framsteg som leverantörer av medietjänster har gjort när det gäller att successivt göra sina tjänster tillgängliga för personer med syn- eller hörselnedsättning bör medlemsstaterna kräva att leverantörer av medietjänster som är etablerade på deras territorium rapporterar regelbundet till dem.

- (23) Medlen för att uppnå tillgänglighet hos audiovisuella medietjänster inom ramen för direktiv 2010/13/EU bör omfatta, men behöver inte begränsas till, teckenspråkstolkning, undertextning för personer som är döva och hörselskadade, upplästa undertexter och syntolkning. Det direktivet omfattar emellertid inte funktioner eller tjänster som ger tillgång till audiovisuella medietjänster, och inte heller tillgänglighetsfunktioner i elektroniska programguider (EPG:er). Det direktivet påverkar därför inte unionsrätt som syftar till att harmonisera tillgängligheten för tjänster som ger tillgång till audiovisuella medietjänster, t.ex. webbplatser, nättapplikationer och EPG:er, eller tillhandahållandet av information om tillgänglighet och information i tillgängliga format.
- (24) I vissa fall kanske det inte är möjligt att tillhandahålla information vid kriser på ett sätt som är tillgängligt för personer med funktionsnedsättning. Sådana exceptionella omständigheter bör dock inte hindra att information vid kriser offentliggörs genom audiovisuella medietjänster.
- (25) Direktiv 2010/13/EU påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att införa skyldigheter för att säkerställa att innehåll av allmänintresse enligt definierade mål av allmänintresse, såsom mediepluralism, yttrandefrihet och kulturell mångfald, framhävs på lämpligt sätt. Sådana skyldigheter bör endast införas när det är nödvändigt för att uppnå mål av allmänintresse som tydligt definieras av medlemsstaterna i enlighet med unionsrätten. Om medlemsstaterna beslutar att införa bestämmelser om lämpligt framhävande bör de endast införa proportionella skyldigheter för företag mot bakgrund av legitima politiska överväganden av allmänintresse.

- (26) För att slå vakt om leverantörer av medietjänsters redaktionella ansvar och den audiovisuella värdekedjan är det nödvändigt att kunna garantera integriteten hos de program och audiovisuella tjänster som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster. Program och audiovisuella medietjänster bör inte överföras i förkortad form, förändrade eller med avbrott, eller med överliggande inslag för kommersiella ändamål utan uttryckligt medgivande från leverantören av medietjänster. Medlemsstaterna bör säkerställa att överliggande inslag som mottagaren av tjänsten tagit initiativ till eller tillåtit för privat bruk, såsom överliggande inslag som är ett resultat av tjänster för personliga meddelanden, inte kräver medgivande från leverantören av medietjänster. Kontrollelement i de användargränssnitt som krävs för enhetens funktion eller för navigering i programmet, t.ex. volymreglage, sökfunktioner, navigeringsmenyer eller förteckningar över kanaler, bör inte omfattas. Legitima överliggande inslag, såsom varningsinformation, information av allmänintresse, undertexter eller överliggande inslag i form av kommersiella meddelanden som tillhandahålls av leverantören av medietjänster bör inte heller omfattas. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 3.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2120¹ bör datakomprimeringstekniker som reducerar storleken på en datafil och andra tekniker för att anpassa en tjänst till distributionssättet, såsom upplösning och kodning, utan någon ändring av innehållet, inte heller omfattas.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2120 av den 25 november 2015 om åtgärder rörande en öppen internetanslutning och om ändring av direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster och förordning (EU) nr 531/2012 om roaming i allmänna mobilnät i unionen (EUT L 310, 26.11.2015, s. 1).

Åtgärder för att skydda programmens och de audiovisuella medietjänsternas integritet bör införas när det är nödvändigt för att uppnå mål av allmänintresse som tydligt definieras av medlemsstaterna i enlighet med unionsrätten. Åtgärderna bör innebära proportionella skyldigheter för företag mot bakgrund av legitima politiska överväganden av allmänintresse.

- (27) Med undantag för sponsring och produktplacering bör audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholhaltiga drycker i audiovisuella medietjänster på begäran uppfylla de kriterier som gäller för tv-reklam och teleshopping för alkoholhaltiga drycker enligt direktiv 2010/13/EU. De mer detaljerade kriterier som gäller för tv-reklam och teleshopping för alkoholhaltiga drycker är begränsade till reklaminslag, som till sin natur är åtskilda från programmet, och utesluter därmed andra kommersiella meddelanden som är kopplade till programmet eller är en integrerad del av programmet, såsom sponsring och produktplacering. Följaktligen bör dessa kriterier inte tillämpas på sponsring och produktplacering i audiovisuella medietjänster på begäran.

- (28) Det finns vissa allmänt erkända näringsrekommendationer på nationell och internationell nivå som kan användas för att kategorisera livsmedel på grundval av deras näringsinnehåll i samband med tv-reklam för livsmedel riktad till barn, t.ex. näringsprofilmodellen från Världshälsoorganisationens regionala kontor för Europa. Medlemsstaterna bör uppmanas att säkerställa att själv- och samreglering, bland annat genom uppförandekoder, används för att på ett verkningsfullt sätt minska barns exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden avseende mat och dryck som innehåller mycket salt, sockerarter, fett, mättat fett eller transfettsyror, eller som på annat sätt inte är förenliga med dessa nationella eller internationella näringsrekommendationer.
- (29) Medlemsstaterna bör på samma sätt uppmuntras att säkerställa att uppförandekoder baserade på själv- och samreglering används för att på ett verkningsfullt sätt minska barns och minderårigas exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker. Det finns vissa själv- eller samregleringssystem på unionsnivå och nationell nivå för ansvarsfull marknadsföring av alkoholhaltiga drycker, inklusive när det gäller audiovisuella kommersiella meddelanden. Dessa system bör främjas ytterligare, i synnerhet sådana som syftar till att säkerställa att meddelanden om ansvarsfullt drickande åtföljer audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker.
- (30) Det är viktigt att minderåriga på ett verkningsfullt sätt skyddas från exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden som marknadsför spel. I detta sammanhang finns på unionsnivå och nationell nivå åtskilliga själv- eller samregleringssystem för främjande av ett ansvarsfullt spelande, inbegripet i audiovisuella kommersiella meddelanden.

- (31) För att undanröja hinder för den fria rörligheten för gränsöverskridande tjänster inom unionen är det nödvändigt att säkerställa att själv- och samregleringsåtgärderna är effektiva, framför allt för att skydda konsumenter och folkhälsan.
- (32) Marknaden för tv-sändningstjänster har utvecklats och det finns därför ett behov av större flexibilitet med avseende på audiovisuella kommersiella meddelanden, i synnerhet när det gäller kvantitativa regler för linjära audiovisuella medietjänster och produktplacering. Framväxten av nya tjänster, även reklamfria tjänster, har inneburit ett ökat utbud för tittarna, som enkelt kan byta till alternativa erbjudanden.
- (33) Liberaliseringen av produktplacering har inte resulterat i den förväntade användningen av denna form av audiovisuella kommersiella meddelanden. Framför allt har det allmänna förbudet mot produktplacering, om än med vissa undantag, inte skapat rättssäkerhet för leverantörer av medietjänster. Produktplacering bör därför tillåtas i alla audiovisuella medietjänster och videodelningsplattformstjänster, med vissa undantag.

- (34) Produktplacering bör inte tillåtas i nyhets- och samhällsprogram, program om konsumentfrågor, religiösa program eller barnprogram. I synnerhet finns det belägg för att produktplacering och inbäddad reklam kan påverka barns beteende, eftersom barn sällan är i stånd att känna igen det kommersiella innehållet. Det finns alltså ett behov av att fortsätta att förbjuda produktplacering i barnprogram. Program om konsumentfrågor är program som ger tittarna råd eller som innehåller recensioner av inköpta produkter och tjänster. Om produktplacering tillåts i sådana program skulle gränserna mellan reklam och redaktionellt innehåll suddas ut för tittare som kan tänkas förvänta sig en genuin och ärlig recension av produkter eller tjänster i sådana program.
- (35) Leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran bör främja produktion och distribution av europeiska produktioner genom att säkerställa att deras programkataloger innehåller en minimiandel europeiska produktioner och att dessa framhävs i tillräcklig grad. Metadatamärkning av audiovisuellt innehåll som räknas som europeisk produktion bör uppmuntras så att sådana metadata är tillgängliga för leverantörer av medietjänster. Med framhävande avses att främja europeiska produktioner genom att underlätta tillgången till sådana produktioner. Framhävande kan säkerställas med olika medel, till exempel en särskild avdelning för europeiska produktioner som är tillgänglig via tjänstens startsida, en möjlighet att söka efter europeiska produktioner med ett sökverktyg som tillhandahålls via tjänsten, användning av europeiska produktioner i tjänstens kampanjer eller främjande av en minimiandel europeiska produktioner ur tjänstens katalog, till exempel med hjälp av banners eller liknande verktyg.

- (36) För att säkerställa att tillräckligt mycket investeras i europeiska produktioner bör medlemsstaterna kunna införa finansiella skyldigheter för leverantörer av medietjänster som är etablerade på deras territorium. Skyldigheterna kan ha formen av direkta bidrag till produktion av och förvärv av rättigheter till europeiska produktioner. Medlemsstaterna skulle också kunna införa avgifter som betalas till en fond, baserat på intäkterna från audiovisuella medietjänster som tillhandahålls i och riktas mot deras territorium. I detta direktiv förtydligas att en medlemsstat, mot bakgrund av den direkta kopplingen mellan finansiella skyldigheter och medlemsstaternas olika kulturpolitik, även har rätt att införa sådana finansiella skyldigheter för leverantörer av medietjänster som är etablerade i en annan medlemsstat, men vars tjänster riktas mot den medlemsstatens territorium. I sådana fall bör de finansiella skyldigheterna endast tas ut på de intäkter som genereras genom publiken i den medlemsstat mot vilken tjänsterna riktas. Leverantörer av medietjänster som är skyldiga att bidra till ordningar för filmstöd i en medlemsstat mot vilken deras tjänster riktas bör, på ett icke-diskriminerande sätt och även om de inte är etablerade i den medlemsstaten, kunna ta del av det stöd som är tillgängligt för leverantörer av medietjänster inom ramen för sådana ordningar för filmstöd.

- (37) Programföretag investerar i dag mer i europeiska audiovisuella produktioner än leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran. Om en medlemsstat mot vilken tjänster riktas väljer att införa en finansiell skyldighet för ett programföretag som lyder under en annan medlemsstats jurisdiktion bör den därför ta hänsyn till de direkta bidragen från detta programföretag till produktion och förvärv av rättigheter till europeiska produktioner, särskilt samproduktioner, med vederbörligt beaktande av proportionalitetsprincipen. Detta påverkar inte medlemsstaternas behörighet att i enlighet med sin kulturpolitik och förutsatt att det är förenligt med reglerna för statligt stöd fastställa nivån på de finansiella bidrag som ska betalas av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion.
- (38) När en medlemsstat i det enskilda fallet ska fastställa om en audiovisuell medietjänst på begäran som är etablerad i en annan medlemsstat riktar sig till publik på dess territorium, bör den beakta indikatorer såsom reklam eller andra säljfrämjande åtgärder som särskilt riktar sig till kunder på medlemsstatens territorium, tjänstens huvudsakliga språk eller förekomsten av innehåll eller kommersiella meddelanden som särskilt riktar sig till publiken i den mottagande medlemsstaten.
- (39) När medlemsstater inför skyldigheter för leverantörer av medietjänster att lämna finansiella bidrag bör sådana bidrag utformas så att europeiska produktioner främjas på lämpligt sätt samtidigt som risken för att leverantörer av medietjänster blir skyldiga att lämna dubbla bidrag undviks. Om den medlemsstat där leverantören av medietjänster är etablerad inför en skyldighet att lämna ett sådant finansiellt bidrag bör den således ta hänsyn till eventuella skyldigheter att lämna finansiella bidrag som införts av medlemsstater mot vilka tjänsterna riktas.

- (40) För att säkerställa att skyldigheter relaterade till främjandet av europeiska produktioner inte äventyrar marknadsutveckling och för att medge marknadstillträde för nya aktörer, bör leverantörer utan väsentlig marknadsnärvaro inte omfattas av sådana krav. Detta gäller särskilt för leverantörer med låg omsättning eller liten publik. Huruvida publiken är liten kan fastställas exempelvis på grundval av tittartid eller försäljning, beroende på tjänstens art, medan man vid fastställande av låg omsättning bör ta hänsyn till storleksskillnaderna mellan de audiovisuella marknaderna i medlemsstaterna. Det kan också vara olämpligt att införa sådana krav i fall då det skulle vara opraktiskt och omotiverat mot bakgrund av arten av eller ämnet för den audiovisuella medietjänsten.
- (41) Det är viktigt att programföretagen får mer flexibilitet och kan bestämma när reklamen ska inplaceras för att maximera annonsörernas efterfrågan och tittarflödet. Det är emellertid också nödvändigt att upprätthålla ett fullgott konsumentskydd i det avseendet, eftersom en sådan flexibilitet skulle kunna utsätta tittarna för överdrivet mycket reklam under bästa sändningstid. Särskilda gränser bör därför gälla under perioden mellan kl. 6.00 och 18.00 och mellan kl. 18.00 och 24.00.

- (42) Neutrala inramningar skiljer redaktionellt innehåll från tv-reklaminslag eller teleshoppinginslag och enskilda inslag från varandra. Tack vare dessa kan tittaren tydligt avgöra när ett slags audiovisuellt innehåll tar slut och ett annat börjar. Det är nödvändigt att förtydliga att neutrala inramningar inte omfattas av den kvantitativa gräns som fastställts för tv-reklam. Därigenom kan man säkerställa att den tid som används för neutrala inramningar inte inverkar på den tid som används för reklam och att reklamgenererade intäkter inte påverkas negativt.
- (43) Sändningstid som ett programföretag avsätter för meddelanden som rör dess egna program och produkter med programanknytning som har direkt koppling till dessa program, eller för meddelanden till allmänheten och välgörenhetsuppmaningar som sänds gratis, med undantag av de kostnader som uppstår till följd av sändningen av sådana uppmaningar, bör inte inkluderas i den maximala sändningstid som får användas för tv-reklam och teleshopping. Dessutom tillhör många programföretag större mediegrupper och sänder meddelanden som inte bara rör dess egna program och produkter med programanknytning som har direkt koppling till dessa program, utan även program och audiovisuella medietjänster från andra aktörer som tillhör samma mediegrupp. Den sändningstid som programföretaget använder för sådana meddelanden bör inte heller räknas med i den maximala sändningstid som får användas för tv-reklam och teleshopping.

- (44) De leverantörer av videodelningsplattformar som omfattas av direktiv 2010/13/EU tillhandahåller informationssamhällets tjänster i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG¹. Dessa leverantörer omfattas följaktligen av bestämmelserna om den inre marknaden i det direktivet, om de är etablerade i en medlemsstat. Det bör säkerställas att samma bestämmelser tillämpas på leverantörer av videodelningsplattformar som inte är etablerade i en medlemsstat, i syfte att säkerställa att de åtgärder för att skydda minderåriga och allmänheten som föreskrivs i direktiv 2010/13/EU är verkningsfulla och att det i möjligaste mån säkerställs lika villkor för alla, i den mån som leverantörerna har antingen ett moderföretag eller ett dotterföretag som är etablerat i en medlemsstat, eller om leverantörerna tillhör en grupp och ett annat företag i den gruppen är etablerat i en medlemsstat. Mot bakgrund av ovanstående bör definitionerna i direktiv 2010/13/EU vara principbaserade och säkerställa att det inte är möjligt för ett företag att utesluta sig självt från det direktivets tillämpningsområde genom att skapa en konstellation med flera ovanpå varandra liggande företag som är etablerade i eller utanför unionen. Kommissionen bör underrättas om vilka leverantörer som står under varje medlemsstats jurisdiktion enligt bestämmelserna om etablering i direktiven 2000/31/EG och 2010/13/EU.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (EGT L 178, 17.7.2000, s. 1).

- (45) Det finns nya utmaningar, i synnerhet i samband med videodelningsplattformar, där användare – särskilt minderåriga – i allt högre grad konsumerar audiovisuellt innehåll. I detta sammanhang har skadligt innehåll och hatpropaganda som tillhandahålls via videodelningsplattformstjänster gett upphov till allt mer oro. För att skydda minderåriga och allmänheten från sådant innehåll är det nödvändigt att fastställa proportionella bestämmelser om dessa frågor.
- (46) Kommersiella meddelanden via videodelningsplattformstjänster omfattas redan av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG¹, som förbjuder otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter, inbegripet vilseledande och aggressiva metoder i samband med informationssamhällets tjänster.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

När det gäller kommersiella meddelanden avseende tobaksvaror och relaterade produkter på videodelningsplattformar säkerställer de befintliga förbuden i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/33/EG¹, liksom förbuden avseende elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/40/EU², att konsumenterna har ett tillfredsställande skydd mot tobaksvaror och relaterade produkter. Eftersom användarna i allt större utsträckning förlitar sig på videodelningsplattformstjänster för att ta del av audiovisuellt innehåll är det nödvändigt att säkerställa en tillräcklig konsumentskyddsnivå genom att i lämplig utsträckning anpassa reglerna om audiovisuella kommersiella meddelanden med avseende på samtliga leverantörer. Det är därför viktigt att audiovisuella kommersiella meddelanden på videodelningsplattformar är tydligt identifierade och följer ett antal grundläggande kvalitativa minimikrav.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/33/EG av den 26 maj 2003 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror (EUT L 152, 20.6.2003, s. 16).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/40/EU av den 3 april 2014 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror och relaterade produkter och om upphävande av direktiv 2001/37/EG (EUT L 127, 29.4.2014, s. 1).

- (47) Leverantörer av videodelningsplattformar saknar redaktionellt ansvar för en betydande andel av det innehåll som tillhandahålls på videodelningsplattformstjänster. Dessa leverantörer brukar dock normalt fastställa hur innehållet, nämligen program, användargenererade videor och audiovisuella kommersiella meddelanden, ska organiseras, inbegripet med hjälp av automatiserade metoder eller algoritmer. Dessa leverantörer bör därför vara skyldiga att vidta lämpliga åtgärder för att skydda minderåriga från innehåll som kan skada deras fysiska, mentala eller moraliska utveckling. De bör också vara skyldiga att vidta lämpliga åtgärder för att skydda allmänheten från innehåll som innehåller uppmaning till våld eller hat mot en grupp eller en medlem av en grupp på någon av de grunder som anges i artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*), eller vars spridning utgör ett brott enligt unionsrätten.

- (48) Mot bakgrund av det sätt på vilket leverantören är delaktig i hanteringen av det innehåll som tillhandahålls via videodelningsplattformstjänster bör de lämpliga åtgärderna för att skydda minderåriga och allmänheten avse hur innehållet organiseras och inte själva innehållet. De krav på detta område som fastställs i direktiv 2010/13/EU bör därför tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 12–14 i direktiv 2000/31/EG, som föreskriver undantag från ansvar för olaglig information som överförs, som lagras automatiskt, intermediärt och tillfälligt, eller som lagras av vissa leverantörer av informationssamhällets tjänster. Vid tillhandahållandet av tjänster som omfattas av artiklarna 12–14 i direktiv 2000/31/EG bör kraven också tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av artikel 15 i det direktivet, vilken utesluter att dessa leverantörer åläggs allmänna skyldigheter att övervaka sådan information eller att aktivt efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet; detta avser dock inte övervakningsskyldigheter i särskilda fall, och i synnerhet påverkar det inte nationella myndigheters beslut i enlighet med nationell rätt.
- (49) Det är lämpligt att så långt som möjligt involvera leverantörer av videodelningsplattformar när de lämpliga åtgärder som ska vidtas enligt direktiv 2010/13/EU genomförs. Samreglering bör därför uppmuntras. Det bör också förbli möjligt för leverantörer av videodelningsplattformar att vidta striktare åtgärder på frivillig grund i enlighet med unionsrätten och med respekt för yttrande- och informationsfriheten och mediepluralismen.

- (50) Rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten till en rättvis rättegång är grundläggande rättigheter som föreskrivs i artikel 47 i stadgan. Bestämmelserna i direktiv 2010/13/EU bör därför inte tolkas på ett sätt som skulle hindra parter från att utöva sin rätt till domstolsprövning.
- (51) När lämpliga åtgärder vidtas i enlighet med direktiv 2010/13/EU för att skydda minderåriga från skadligt innehåll och för att skydda allmänheten från innehåll som innehåller uppmaning till våld, hat och terrorism, bör de tillämpliga grundläggande rättigheterna såsom de fastställs i stadgan beaktas på ett väl avvägt sätt. Det rör i synnerhet, och i förekommande fall, rätten till skydd för privat- och familjeliv och skyddet av personuppgifter, yttrandefriheten och informationsfriheten, näringsfriheten, förbudet mot diskriminering och barns rättigheter.
- (52) Kontaktkommitténs syfte är att underlätta ett effektivt genomförande av direktiv 2010/13/EU och samråd med den bör regelbundet ske om alla praktiska problem i samband med direktivets tillämpning. Kontaktkommitténs arbete bör inte begränsas till befintliga frågor om politiken på det audiovisuella området, utan bör också omfatta den relevanta utvecklingen inom sektorn. Den består av företrädare för de relevanta nationella myndigheterna i medlemsstaterna. När medlemsstaterna utser sina företrädare uppmanas de att främja en jämn könsfördelning i kontaktkommitténs sammansättning.

- (53) Medlemsstaterna bör säkerställa att deras nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan är juridiskt åtskilda från regeringen. Detta bör emellertid inte hindra medlemsstaterna från att utöva tillsyn i enlighet med sin nationella konstitutionella rätt. Nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan bör anses ha uppnått en tillräcklig grad av oberoende om dessa myndigheter eller organ, inbegripet sådana som är utformade som offentliga myndigheter eller organ, funktionellt och i praktiken är oberoende av sina respektive regeringar och av alla andra offentliga eller privata organ. Detta anses avgörande för att säkerställa att beslut av nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan fattas på opartisk grund. Kravet på oberoende bör inte påverka medlemsstaternas möjlighet att inrätta tillsynsmyndigheter som utövar tillsyn över olika sektorer, såsom den audiovisuella sektorn och telekommunikationssektorn. De nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen bör ha de befogenheter att upprätthålla efterlevnad och resurser som de behöver för att utföra sina uppgifter vad gäller personal, sakkunskap och finansiella medel. Den verksamhet som bedrivs av nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan inrättade enligt direktiv 2010/13/EU bör säkerställa att målen avseende mediepluralism, kulturell mångfald, konsumentskydd, fullbordande av den inre marknaden och främjande av sund konkurrens iakttas.

- (54) Eftersom ett av syftena med audiovisuella medietjänster är att tjäna enskilda personers intressen och forma den allmänna opinionen är det nödvändigt att sådana tjänster har möjlighet att informera enskilda och samhället så fullständigt som möjligt och med största möjliga mångfald. Detta kan endast uppnås om redaktionella beslut förblir fria från varje statligt ingripande eller påverkan från nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan som går utöver genomförandet av lagstiftning och som inte syftar till att garantera en rättsligt skyddad rättighet som ska skyddas oberoende av åsikt.
- (55) Effektiva överklagandemekanismer bör finnas på nationell nivå. Den relevanta överklagandeinstansen bör vara fristående från de berörda parterna. En sådan instans kan vara en domstol. Överklagandeförfarandet bör inte påverka befogenhetsfördelningen inom nationella rättssystem.
- (56) För att säkerställa en enhetlig tillämpning av unionens regelverk för den audiovisuella sektorn i alla medlemsstater inrättade kommissionen Erga genom kommissionens beslut av den 3 februari 2014¹. Ergas roll är att tillhandahålla kommissionen teknisk sakkunskap i dess arbete för att säkra ett enhetligt genomförande av direktiv 2010/13/EU i alla medlemsstater och att främja samarbete mellan nationella tillsynsmyndigheter eller -organ och mellan nationella tillsynsmyndigheter eller -organ och kommissionen.

¹ Kommissionens beslut C(2014) 462 final av den 3 februari 2014 om inrättande av European Regulators Group for Audiovisual Media Services [(ej översatt till svenska)].

- (57) Erga har på ett positivt sätt bidragit till en enhetlig regleringspraxis och har på hög nivå lämnat råd till kommissionen om genomförandefrågor. Därför bör Ergas roll erkännas formellt och stärkas i direktiv 2010/13/EU. Erga bör därför inrättas genom det direktivet.
- (58) Kommissionen bör vara fri att samråda med Erga om alla frågor som rör audiovisuella medietjänster och videodelningsplattformar. Erga bör bistå kommissionen genom att tillhandahålla teknisk sakkunskap och rådgivning samt genom att främja utbyte av bästa praxis, inklusive om uppförandekoder för själv- och samreglering. Kommissionen bör i synnerhet samråda med Erga vid tillämpningen av direktiv 2010/13/EU för att främja ett enhetligt genomförande av det direktivet. På kommissionens begäran bör Erga lämna icke-bindande yttranden om jurisdiktion, om åtgärder som avviker från principen om fri mottagning samt om åtgärder som motverkar kringgående av jurisdiktion. Erga bör också kunna tillhandahålla teknisk rådgivning i alla regleringsfrågor som hör samman med regelverket för de audiovisuella medietjänsterna, inbegripet på området hatpropaganda och skydd av minderåriga samt om innehållet i audiovisuella kommersiella meddelanden om livsmedel som innehåller mycket fett, salt eller natrium och sockerarter.

- (59) Medie- och informationskunnighet handlar om kunskaper, färdigheter och förståelse som människor behöver för att kunna använda medier på ett ändamålsenligt och säkert sätt. Människor behöver god medie- och informationskunnighet för att kunna ta del av information och använda, kritiskt bedöma och skapa medieinnehåll på ett ansvarsfullt och säkert sätt. Medie- och informationskunnighet bör inte bara begränsas till kunskaper om verktyg och teknik, utan syfta till att förse människor med det kritiska tänkande de behöver för att använda sitt omdöme, analysera en komplex verklighet och skilja mellan åsikt och fakta. Det är därför nödvändigt att såväl leverantörer av medietjänster som leverantörer av videodelningsplattformar, i samarbete med alla relevanta aktörer, främjar utvecklingen av medie- och informationskunnighet överallt i samhället, för människor i alla åldrar och för alla medier, och att utvecklingen på detta område följs noga.
- (60) Direktiv 2010/13/EU påverkar inte medlemsstaternas skyldighet att respektera och skydda mänsklig värdighet. Det är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns särskilt i stadgan. Direktiv 2010/13/EU syftar i synnerhet till att säkerställa full respekt för rätten till yttrandefrihet, näringsfrihet och rätten till rättslig prövning samt till att främja tillämpningen av barns rättigheter enligt stadgan.

- (61) Varje åtgärd som vidtas av medlemsstaterna enligt direktiv 2010/13/EU ska respektera yttrande- och informationsfriheten och mediepluralismen samt den kulturella och språkliga mångfalden i enlighet med Unescos konvention om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar.
- (62) Rätten till tillgång till politiska nyhetsprogram är avgörande för att skydda den grundläggande friheten att få information och för att säkerställa ett fullständigt och korrekt skydd för tittarintressena i unionen. Med tanke på de audiovisuella medietjänsternas allt större betydelse för samhällen och för demokratin bör sändningar av politiska nyheter i största möjliga utsträckning, och utan att det påverkar tillämpningen av upphovsrättsliga bestämmelser, göras tillgängliga över gränserna i unionen.
- (63) Direktiv 2010/13/EU rör inte regler om internationell privaträtt, i synnerhet regler om domstolars behörighet och den lag som är tillämplig på inom- och utomobligatoriska skyldigheter.

- (64) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011¹ har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.
- (65) Direktiv 2010/13/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

¹ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

Artikel 1

Direktiv 2010/13/EU ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) *audiovisuell medietjänst*:

- i) en tjänst enligt definitionen i artiklarna 56 och 57 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, där tjänsten eller en särskiljbar del av den har som huvudsakligt syfte att i informations-, underhållnings- eller utbildningssyfte tillhandahålla allmänheten program via elektroniska kommunikationsnät i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/21/EG; sådana audiovisuella medietjänster utgörs av antingen tv-sändningar enligt definitionen i led e i denna punkt eller audiovisuella medietjänster på begäran enligt definitionen i led g i denna punkt,
- ii) ett audiovisuellt kommersiellt meddelande.”

b) Följande led ska införas:

”aa) *videodelningsplattformstjänst*: en tjänst enligt definitionen i artiklarna 56 och 57 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, där tjänsten, en särskiljbar del av tjänsten eller en väsentlig funktion i tjänsten har som huvudsakligt syfte att i informations-, underhållnings- eller utbildningssyfte tillhandahålla allmänheten program, användargenererade videor, eller bådadera, för vilka leverantören av videodelningsplattformen saknar redaktionellt ansvar, via elektroniska kommunikationsnät i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/21/EG, och där det är leverantören av videodelningsplattformen som bestämmer hur de ska organiseras, inbegripet genom automatiserade metoder eller algoritmer, i synnerhet genom presentation, taggning och sekvensering.”

c) Led b ska ersättas med följande:

”b) *program*: en uppsättning rörliga bilder med eller utan ljud som, oavsett längd, utgör ett enskilt inslag i en programtablå eller en katalog som har sammanställts av en leverantör av medietjänster, t.ex. långfilmer, videoklipp, sportevenemang, komediserier, dokumentärer, barnprogram och dramaproduktioner.”

d) Följande led ska införas:

”ba) *användargenererad video*: en uppsättning rörliga bilder med eller utan ljud som, oavsett längd, utgör ett enskilt inslag som skapats av en användare och laddats upp på en videodelningsplattform av samma eller någon annan användare.

bb) *redaktionellt beslut*: ett beslut som regelbundet fattas i syfte att utöva redaktionellt ansvar och som är kopplat till den dagliga driften av den audiovisuella medietjänsten.”

e) Följande led ska införas:

”da) *leverantör av videodelningsplattform*: fysisk eller juridisk person som tillhandahåller en videodelningsplattformstjänst.”

f) Led h ska ersättas med följande:

”h) *audiovisuellt kommersiellt meddelande*: bilder med eller utan ljud som är utformade för att direkt eller indirekt marknadsföra varor eller tjänster tillhandahållna av en fysisk eller juridisk person som bedriver ekonomisk verksamhet eller för att främja dennes anseende; sådana bilder åtföljer eller ingår i ett program eller i en användargenererad video mot betalning eller liknande ersättning eller i form av egenreklam. Till de olika formerna av audiovisuella kommersiella meddelanden hör bland annat tv-reklam, sponsring, teleshopping och produktplacering.”

g) Led k ska ersättas med följande:

”k) *sponsring*: varje bidrag som ges av offentliga eller privata företag eller fysiska personer som inte är engagerade i tillhandahållande av audiovisuella medietjänster eller videodelningsplattformstjänster eller i produktion av audiovisuella verk för finansiering av audiovisuella medietjänster, videodelningsplattformstjänster, användargenererade videor eller program i syfte att främja deras namn, varumärke, anseende, verksamhet eller produkter.”

”h) Led m ska ersättas med följande:

”m) *produktplacering*: varje form av audiovisuellt kommersiellt meddelande som innebär att en vara, tjänst eller varumärket för varan eller tjänsten förekommer genom att det ingår eller omnämns i ett program eller i en användargenererad video, mot betalning eller liknande ersättning.”

2. Rubriken på kapitel II ska ersättas med följande:

”Allmänna bestämmelser för audiovisuella medietjänster”

3. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 3 ska led b ersättas med följande:

”b) Om en leverantör av medietjänster har sitt huvudkontor i en medlemsstat medan redaktionella beslut om den audiovisuella medietjänsten fattas i en annan medlemsstat ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där en betydande del av arbetsstyrkan som arbetar med den programrelaterade audiovisuella medietjänstverksamheten är verksam. Om en betydande del av den arbetsstyrka som arbetar med den programrelaterade audiovisuella medietjänstverksamheten är verksam i var och en av de medlemsstaterna, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där den har sitt huvudkontor. Om en betydande del av den arbetsstyrka som arbetar med den programrelaterade audiovisuella medietjänstverksamheten inte är verksam i någon av de medlemsstaterna, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där den först började sin verksamhet i enlighet med den medlemsstatens lag, under förutsättning att den upprätthåller en varaktig och verklig anknytning till ekonomin i den medlemsstaten.”

b) Följande punkter ska införas:

”5a. Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av medietjänster informerar de behöriga nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen om eventuella förändringar som kan påverka fastställandet av jurisdiktion i enlighet med punkterna 2, 3 och 4.

5b. Medlemsstaterna ska upprätta och upprätthålla en uppdaterad förteckning över leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion och ange på vilka av kriterierna enligt punkterna 2–5 deras jurisdiktion baseras. Medlemsstaterna ska lämna denna förteckning, inbegripet eventuella uppdateringar, till kommissionen.

Kommissionen ska säkerställa att sådana förteckningar görs tillgängliga i en central databas. Om förteckningarna är oförenliga med varandra ska kommissionen kontakta de berörda medlemsstaterna för att finna en lösning. Kommissionen ska säkerställa att de nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen har tillgång till databasen. Kommissionen ska göra informationen i databasen allmänt tillgänglig.

5c. Om de berörda medlemsstaterna vid tillämpningen av artikel 3 eller 4 inte är eniga om vilken medlemsstat som har jurisdiktion ska de utan dröjsmål uppmärksamma kommissionen på detta. Kommissionen får begära att den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (Erga) i enlighet med artikel 30b.3 d yttrar sig om ärendet. Erga ska yttra sig inom 15 arbetsdagar från det att kommissionen framställt sin begäran. Kommissionen ska hålla kontaktkommittén som inrättats enligt artikel 29 vederbörligen informerad.

När kommissionen antar ett beslut enligt artikel 3.2, 3.3 eller 4.5 ska den även besluta vilken medlemsstat som har jurisdiktion.”

4. Artikel 3 ska ersättas med följande:

”Artikel 3

1. Medlemsstaterna ska säkerställa fri mottagning och får inte begränsa vidareändning inom sina territorier av audiovisuella medietjänster från andra medlemsstater av skäl som ingår i de områden som samordnas genom detta direktiv.

2. En medlemsstat får tillfälligt göra undantag från punkt 1 i denna artikel om en audiovisuell medietjänst som tillhandahålls av en leverantör av medietjänster under en annan medlemsstats jurisdiktion uppenbart, allvarligt och grovt överträder artikel 6.1 a eller artikel 6a.1 eller är till förfång för eller utgör en allvarlig risk för folkhälsan.

För undantag enligt första stycket gäller följande villkor:

- a) Under de föregående tolv månaderna har leverantören av medietjänster vid minst två tidigare tillfällen redan agerat på det sätt som beskrivs i första stycket en eller flera gånger.
- b) Den berörda medlemsstaten har skriftligen underrättat leverantören av medietjänster, den medlemsstat som har jurisdiktion över den leverantören och kommissionen om de påstådda överträdelserna och om de proportionella åtgärder som medlemsstaten avser att vidta om en sådan överträdelse skulle inträffa igen.
- c) Den berörda medlemsstaten har iakttagit leverantören av medietjänsters rätt till försvar och, i synnerhet, gett denna leverantör möjlighet att uttrycka sina synpunkter på de påstådda överträdelserna.

- d) Samråd med den medlemsstat som har jurisdiktion över leverantören av medietjänster och med kommissionen har inte resulterat i någon uppgörelse i godo inom en månad efter det att kommissionen har tagit emot den underrättelse som avses i led b.

Kommissionen ska inom tre månader från mottagandet av underrättelsen om de åtgärder som den berörda medlemsstaten vidtagit och efter att ha begärt att Erga yttrar sig om ärendet i enlighet med artikel 30b.3 d besluta om åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Kommissionen ska hålla kontaktkommittén vederbörligen informerad. Om kommissionen beslutar att åtgärderna inte är förenliga med unionsrätten ska den kräva att den berörda medlemsstaten skyndsamt avbryter åtgärderna i fråga.

- 3. En medlemsstat får tillfälligt göra undantag från punkt 1 i denna artikel om en audiovisuell medietjänst som tillhandahålls av en leverantör av medietjänster som lyder under en annan medlemsstats jurisdiktion uppenbart, allvarligt och grovt överträder artikel 6.1 b eller är till förfång för eller utgör en allvarlig risk för allmän säkerhet, inklusive skydd av nationell säkerhet och försvar.

För undantag enligt första stycket gäller följande villkor:

- a) Under de föregående tolv månaderna har det agerande som avses i första stycket inträffat vid minst ett tidigare tillfälle.
- b) Den berörda medlemsstaten har skriftligen underrättat leverantören av medietjänster, den medlemsstat som har jurisdiktion över den leverantören och kommissionen om den påstådda överträdelsen och om de proportionella åtgärder som medlemsstaten avser att vidta om en sådan överträdelse skulle inträffa igen.

Den berörda medlemsstaten ska iaktta den berörda leverantören av medietjänsters rätt till försvar och, i synnerhet, ge denna leverantör möjlighet att uttrycka sin inställning till de påstådda överträdelserna.

Kommissionen ska inom tre månader från mottagandet av underrättelsen om de åtgärder som den berörda medlemsstaten vidtagit och efter att ha begärt att Erga yttrar sig om ärendet i enlighet med artikel 30b.3 d besluta om åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Kommissionen ska hålla kontaktkommittén vederbörligen informerad. Om kommissionen beslutar att åtgärderna inte är förenliga med unionsrätten, ska den kräva att den berörda medlemsstaten skyndsamt avbryter åtgärderna i fråga.

4. Punkterna 2 och 3 ska inte påverka tillämpningen av förfaranden, åtgärder eller sanktioner mot överträdelserna i fråga i den medlemsstat som har jurisdiktion över den berörda leverantören av medietjänster.
5. Medlemsstaterna får i brådskande fall, högst en månad efter den påstådda överträdelsen, göra undantag från de villkor som anges i punkt 3 a och b. I sådana fall ska åtgärderna snarast möjligt anmälas till kommissionen och till den medlemsstat under vars jurisdiktion leverantören av medietjänster lyder med uppgift om varför medlemsstaten bedömer att fallet är brådskande. Kommissionen ska snarast möjligt undersöka om de anmälda åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Om kommissionen kommer fram till att åtgärderna är oförenliga med unionsrätten, ska den kräva att medlemsstaten i fråga skyndsamt avbryter dessa åtgärder.
6. Om kommissionen saknar upplysningar som krävs för att fatta ett beslut enligt punkt 2 eller 3 ska den inom en månad från mottagandet av underrättelsen begära alla upplysningar som krävs för att fatta beslutet från den berörda medlemsstaten. Kommissionens tidsfrist för att fatta beslutet ska förlängas tills medlemsstaten har tillhandahållit de nödvändiga upplysningarna. Under alla omständigheter ska tidsfristen inte förlängas med mer än en månad.

7. Medlemsstaterna och kommissionen ska regelbundet utbyta erfarenheter och bästa praxis avseende det förfarande som fastställs i denna artikel inom ramen för kontaktkommittén och Erga.”

5. Artikel 4 ska ersättas med följande:

”Artikel 4

1. Medlemsstaterna ska förbli fria att föreskriva att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion ska följa mer detaljerade eller striktare bestämmelser inom de områden som samordnas genom detta direktiv, förutsatt att dessa bestämmelser överensstämmer med unionsrätten.

2. I de fall en medlemsstat

- a) har utövat sin frihet enligt punkt 1 att införa mer detaljerade eller striktare bestämmelser i allmänhetens intresse, och
- b) bedömer att en leverantör av medietjänster under en annan medlemsstats jurisdiktion tillhandahåller en audiovisuell medietjänst som helt eller huvudsakligen är inriktad på dess territorium,

får den begära att den medlemsstat som har jurisdiktion hanterar de eventuella problem som har upptäckts i relation till denna punkt. Båda medlemsstaterna ska på ett snabbt och uppriktigt sätt samarbeta för att finna en ömsesidigt tillfredsställande lösning.

När den medlemsstat som har jurisdiktion tar emot en motiverad begäran enligt första stycket ska den begära att leverantören av medietjänster följer de ifrågavarande bestämmelserna i allmänhetens intresse. Den medlemsstat som har jurisdiktion ska regelbundet informera den begärande medlemsstaten om vilka åtgärder som vidtagits för att hantera de problem som upptäckts. Den medlemsstat som har jurisdiktion ska inom två månader från mottagandet av begäran informera den begärande medlemsstaten och kommissionen om de resultat som erhållits och, om det inte var möjligt att finna någon lösning, redogöra för skälen till detta.

Vilken som helst av de båda medlemsstaterna får när som helst anmoda kontaktkommittén att undersöka fallet.

3. Den berörda medlemsstaten får vidta lämpliga åtgärder mot den berörda leverantören av medietjänster om
 - a) den bedömer att det resultat som uppnåtts genom tillämpning av punkt 2 inte är tillfredsställande, och

- b) den har lagt fram bevisning som visar att leverantören av medietjänster i fråga har etablerat sig i den medlemsstat som har jurisdiktion i syfte att kringgå de striktare bestämmelser inom de områden som samordnas genom detta direktiv som skulle vara tillämpliga på leverantören av medietjänster om den var etablerad i den berörda medlemsstaten; sådan bevisning ska göra det möjligt att rimligen fastställa ett sådant kringgående, utan att det behöver bevisas att leverantören av medietjänster haft avsikt att kringgå dessa striktare bestämmelser.

Åtgärderna ska objektivt sett vara nödvändiga, tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt och stå i proportion till de eftersträlvade målen.

- 4. En medlemsstat får vidta åtgärder i enlighet med punkt 3 endast om följande villkor är uppfyllda:
 - a) Den har underrättat kommissionen och den medlemsstat där leverantören av medietjänster är etablerad om att den avser att vidta sådana åtgärder och beskriver på vilket underlag den grundar sin bedömning.
 - b) Den har iakttagit den berörda leverantören av medietjänsters rätt till försvar och, i synnerhet, gett denna leverantör av medietjänster möjlighet att uttrycka sina synpunkter på den påstådda överträdelsen och de åtgärder som den anmälade medlemsstaten avser att vidta.

- c) Kommissionen har, efter att ha begärt att Erga yttrar sig om ärendet i enlighet med artikel 30b.3 d, beslutat att åtgärderna är förenliga med unionsrätten, särskilt att de bedömningar som har gjorts av den medlemsstat som vidtar åtgärderna enligt punkterna 2 och 3 i den här artikeln är välgrundade; kommissionen ska hålla kontaktkommittén vederbörligen informerad.
5. Kommissionen ska inom tre månader från mottagandet av den underrättelse som föreskrivs i punkt 4 a besluta om åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Om kommissionen beslutar att åtgärderna inte är förenliga med unionsrätten ska den kräva att den berörda medlemsstaten avstår från att vidta de avsedda åtgärderna.

Om kommissionen saknar upplysningar som krävs för att fatta beslut enligt första stycket ska den inom en månad från mottagandet av underrättelsen begära alla upplysningar som krävs för att fatta beslutet från den berörda medlemsstaten. Kommissionens tidsfrist för att fatta beslutet ska förlängas tills medlemsstaten har tillhandahållit de nödvändiga upplysningarna. Under alla omständigheter ska tidsfristen inte förlängas med mer än en månad.

6. Medlemsstaterna ska på lämpligt sätt inom ramen för sin nationella rätt säkerställa att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion effektivt följer detta direktiv.
7. Direktiv 2000/31/EG ska tillämpas om inte något annat anges i det här direktivet. Vid en konflikt mellan direktiv 2000/31/EG och det här direktivet ska bestämmelserna i det här direktivet ha företräde, såvida inte något annat föreskrivs i det här direktivet.”

6. Följande artikel ska införas:

”Artikel 4a

1. Medlemsstaterna ska uppmana till användning av samreglering och främjande av självreglering genom uppförandekoder som antas på nationell nivå inom de områden som samordnas genom detta direktiv i den utsträckning som deras rättsordningar tillåter. Dessa uppförandekoder ska
 - a) utformas så att de blir brett accepterade av de viktigaste aktörerna i de berörda medlemsstaterna,
 - b) fastställa klart och tydligt angivna mål,

- c) föreskriva regelbunden, transparent och oberoende övervakning och utvärdering av i vilken mån de eftersträlvade målen uppnåts, och
 - d) föreskriva en effektiv kontroll av efterlevnaden, inbegripet effektiva och proportionella sanktioner.
2. Medlemsstaterna och kommissionen får främja självreglering genom uppförandekoder på unionsnivå som utarbetas av leverantörer av medietjänster, leverantörer av videodelningsplattformar eller organisationer som företräder dessa, vid behov i samarbete med andra sektorer, till exempel näringslivet och handeln samt yrkes- och konsumentföreningar eller -organisationer. Dessa uppförandekoder ska vara sådana att de blir brett accepterade av de viktigaste aktörerna på unionsnivå och uppfylla kraven i punkt 1 b–d. Uppförandekoderna på unionsnivå ska inte påverka de nationella uppförandekoderna.

I samarbete med medlemsstaterna ska kommissionen när så är lämpligt underlätta utarbetandet av uppförandekoder på unionsnivå i enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna.

De som undertecknat uppförandekoderna på unionsnivå ska lämna utkastet till dessa uppförandekoder samt ändringar av dessa till kommissionen. Kommissionen ska samråda med kontaktkommittén om utkastet till uppförandekoder och ändringar av dem.

Kommissionen ska göra uppförandekoderna på unionsnivå allmänt tillgängliga och får synliggöra dem på lämpligt sätt.

3. Medlemsstaterna ska förbli fria att kräva att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion ska följa mer detaljerade eller striktare bestämmelser i enlighet med detta direktiv och unionsrätten, inbegripet när den nationella oberoende tillsynsmyndigheten eller det nationella oberoende tillsynsorganet kommer fram till att en uppförandekod eller delar av den inte är tillräckligt verkningsfull.
Medlemsstaterna ska rapportera sådana bestämmelser till kommissionen utan onödigt dröjsmål.”

7. Rubriken på kapitel III ska ersättas med följande:

”Bestämmelser som är tillämpliga på audiovisuella medietjänster”

8. Artikel 5 ska ersättas med följande:

”Artikel 5

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att en leverantör av medietjänster under dess jurisdiktion sörjer för att mottagarna av deras tjänster hela tiden på ett enkelt sätt har direkt tillgång till åtminstone information om följande:
 - a) Leverantörens namn.

- b) Den geografiska adress där leverantören är etablerad.
 - c) Uppgifter, bland annat leverantörens e-postadress eller webbplats, som gör det möjligt att snabbt och effektivt få direktkontakt med leverantören.
 - d) Den medlemsstat som har jurisdiktion över leverantören och de behöriga tillsynsmyndigheterna eller -organen eller övervakningsorganen.
2. Medlemsstaterna får anta lagstiftningsåtgärder som föreskriver att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion, utöver den information som anges i punkt 1, ska tillhandahålla information om sin ägarstruktur, inbegripet verkliga ägare. Sådana åtgärder ska respektera berörda grundläggande rättigheter, såsom skydd för privat- och familjeliv för de verkliga ägarna. Sådana åtgärder ska vara nödvändiga och proportionella och ska syfta till att eftersträva ett mål av allmänintresse.”

9. Artikel 6 ska ersättas med följande:

”Artikel 6

1. Utan att det påverkar medlemsstaternas skyldighet att respektera och skydda mänsklig värdighet ska medlemsstaterna på lämpligt sätt säkerställa att de audiovisuella medietjänster som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion inte innehåller någon
 - a) uppmaning till våld eller hat mot en grupp eller en medlem av en grupp på någon av de grunder som anges i artikel 21 i stadgan,
 - b) offentlig uppmaning att begå terroristbrott enligt artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541.
2. De åtgärder som vidtas vid tillämpningen av denna artikel ska vara nödvändiga och proportionella och ska vara förenliga med rättigheterna och principerna i stadgan.”

10. Följande artikel ska införas:

”Artikel 6a

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att audiovisuella medietjänster som tillhandahålls av leverantörer av audiovisuella medietjänster under deras jurisdiktion och som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling endast tillhandahålls på ett sådant sätt att minderåriga normalt inte hör eller ser dem. Exempel på sådana åtgärder är val av sändningstid, verktyg för ålderskontroll eller andra tekniska åtgärder. Åtgärderna ska stå i proportion till den potentiella skada som programmet kan orsaka.

Det skadligaste innehållet, som meningslöst våld och pornografi, ska vara föremål för de striktaste åtgärderna.

2. Personuppgifter om minderåriga som samlats in eller på annat sätt genererats av leverantörer av medietjänster i enlighet med punkt 1 ska inte behandlas för kommersiella ändamål, såsom direktmarknadsföring, profilering och beteendestyrd annonsering.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av medietjänster lämnar tillräcklig information till tittarna om innehåll som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling. I detta syfte ska leverantörerna av medietjänster använda ett system som beskriver den potentiella skada som innehållet i en audiovisuell medietjänst kan orsaka.

För genomförandet av denna punkt ska medlemsstaterna uppmåna till användning av samreglering enligt artikel 4a.1.

4. Kommissionen ska uppmuntra leverantörer av medietjänster att utbyta bästa praxis om uppförandekoder för samreglering. Medlemsstaterna och kommissionen får vid tillämpning av den här artikeln främja självreglering genom sådana uppförandekoder på unionsnivå som avses i artikel 4a.2.”

11. Artikel 7 ska ersättas med följande:

”Artikel 7

1. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål säkerställa att tjänster som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion fortlöpande och successivt görs mer tillgängliga för personer med funktionsnedsättning genom proportionella åtgärder.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av medietjänster regelbundet rapporterar till de nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen om genomförandet av de åtgärder som avses i punkt 1. Medlemsstaterna ska senast den ... [fyra år efter det att detta ändringsdirektiv har trätt i kraft] och därefter vart tredje år rapportera till kommissionen om genomförandet av punkt 1.

3. Medlemsstaterna ska uppmuntra leverantörer av medietjänster att utarbeta handlingsplaner för tillgänglighet för att fortlöpande och successivt göra sina tjänster mer tillgängliga för personer med funktionsnedsättning. Sådana handlingsplaner ska överlämnas till de nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen.
4. Varje medlemsstat ska utse en enda lättillgänglig – även för personer med funktionsnedsättning – kontaktpunkt online som ska vara allmänt tillgänglig, för information och klagomål om de tillgänglighetsfrågor som avses i denna artikel.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att information vid kriser, inbegripet tillkännagivanden och meddelanden till allmänheten vid naturkatastrofer, som offentliggörs genom audiovisuella medietjänster, tillhandahålls så att den är tillgänglig för personer med funktionsnedsättning.”

12. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 7a

Medlemsstaterna får vidta åtgärder för att säkerställa att audiovisuella medietjänster av allmänintresse framhävs på lämpligt sätt.

Artikel 7b

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga och proportionella åtgärder för att säkerställa att audiovisuella medietjänster som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster inte utan dessa leverantörers uttryckliga medgivande förses med överliggande inslag för kommersiella ändamål eller ändras.

Vid tillämpning av denna artikel ska medlemsstaterna ange detaljerade uppgifter om regleringen, inklusive undantag, framför allt när det gäller att skydda användarnas legitima intressen samtidigt som hänsyn tas till de legitima intressena hos de leverantörer av medietjänster som ursprungligen tillhandahöll de audiovisuella medietjänsterna.”

13. Artikel 9 ska ersättas med följande:

”Artikel 9

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att audiovisuella kommersiella meddelanden som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion uppfyller följande krav:
 - a) Audiovisuella kommersiella meddelanden ska vara lätta att identifiera som sådana. Dolda audiovisuella kommersiella meddelanden ska vara förbjudna.
 - b) Audiovisuella kommersiella meddelanden får inte använda subliminal teknik.

- c) Audiovisuella kommersiella meddelanden får inte
 - i) strida mot respekten för mänsklig värdighet,
 - ii) innehålla eller främja diskriminering på grund av kön, ras eller etniskt ursprung, nationalitet, religion eller trosuppfattning, funktionsnedsättning, ålder eller sexuell läggning,
 - iii) uppmuntra till ett beteende som är skadligt för hälsa eller säkerhet,
 - iv) uppmuntra till ett beteende som är mycket skadligt för miljön.
- d) Alla former av audiovisuella kommersiella meddelanden för cigaretter och andra tobaksvaror, liksom för elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare, ska vara förbjudna.
- e) Audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholhaltiga drycker får inte vara särskilt riktade till minderåriga och får inte uppmuntra till överkonsumtion av sådana drycker.
- f) Audiovisuella kommersiella meddelanden om medicinska produkter och medicinsk behandling ska vara förbjudna om produkterna eller behandlingarna är tillgängliga endast efter ordination i den medlemsstat under vars jurisdiktion leverantören av medietjänster lyder.

- g) Audiovisuella kommersiella meddelanden får inte orsaka minderåriga fysisk, mental eller moralisk skada; därför får de inte direkt uppmana minderåriga att köpa eller hyra en produkt eller tjänst genom att utnyttja deras oerfarenhet eller godtrogenhet, direkt uppmuntra dem att övertala sina föräldrar eller någon annan att köpa de varor eller tjänster som ingår i reklamen, utnyttja det speciella förtroende som minderåriga hyser för föräldrar, lärare eller andra personer, eller utan skäl visa minderåriga i farliga situationer.
- 2. Audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholhaltiga drycker i audiovisuella medietjänster på begäran, utom sponsring och produktplacering, ska uppfylla kriterierna i artikel 22.
 - 3. Medlemsstaterna ska uppmana till användning av samreglering och främjande av självreglering genom uppförandekoder i enlighet med artikel 4a.1 avseende olämpliga audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker. Uppförandekoderna ska syfta till att på ett verkningsfullt sätt minska minderårigas exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker.

4. Medlemsstaterna ska uppmana till användning av samreglering och främjande av självreglering genom uppförandekoder i enlighet med artikel 4a.1 avseende olämpliga audiovisuella kommersiella meddelanden som åtföljer eller ingår i barnprogram och som avser livsmedel eller drycker som innehåller näringsämnen eller ämnen som har en näringsmässig eller fysiologisk effekt, särskilt fett, transfettsyror, salt eller natrium och sockerarter, som enligt rekommendationer inte bör utgöra en alltför stor del av den totala kosten.

Uppförandekoderna ska syfta till att på ett verkningsfullt sätt minska barns exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden om sådana livsmedel och drycker. De ska syfta till att säkerställa att sådana audiovisuella kommersiella meddelanden inte betonar de positiva näringsmässiga egenskaperna hos sådana livsmedel och drycker.

5. Medlemsstaterna och kommissionen får vid tillämpningen av den här artikeln främja självreglering genom sådana uppförandekoder på unionsnivå som avses i artikel 4a.2.”

14. Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Audiovisuella medietjänster eller program får inte sponsras av företag vars huvudsakliga verksamhet är tillverkning eller försäljning av cigaretter och andra tobaksvaror samt elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare.”

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Nyhets- och samhällsprogram får inte sponsras. Medlemsstaterna får förbjuda sponsring av barnprogram. Medlemsstaterna får besluta att förbjuda att sponsorns logo visas under barnprogram, dokumentärprogram och religiösa program.”

15. Artikel 11 ska ersättas med följande:

”Artikel 11

1. Denna artikel ska endast gälla program som producerats efter den 19 december 2009.

2. Produktplacering ska vara tillåtet i alla audiovisuella medietjänster utom i nyhets- och samhällsprogram, program om konsumentfrågor, religiösa program och barnprogram.
3. Program som innehåller produktplacering ska uppfylla följande krav:
 - a) Deras innehåll och strukturering i en programtablå, när det gäller tv-sändningar, eller i en katalog, när det gäller audiovisuella medietjänster på begäran, får inte under några omständigheter påverkas på ett sådant sätt att det inverkar på ansvaret och det redaktionella oberoendet hos leverantören av medietjänster.
 - b) De får inte direkt uppmuntra till inköp eller förhyrning av varor eller tjänster, särskilt inte genom särskilda säljfrämjande hänvisningar till dessa varor eller tjänster.
 - c) De får inte otillbörligt framhäva den berörda produkten.
 - d) Tittarna ska tydligt informeras om att det förekommer produktplacering genom att detta på lämpligt sätt anges i början och i slutet av programmet, och när programmet börjar igen efter ett reklamavbrott, för att undvika all osäkerhet hos tittaren.

Medlemsstaterna får avstå från att uppställa de krav som anges i led d, utom när det gäller program som har producerats eller beställts av en leverantör av medietjänster eller av ett närstående företag till denna leverantör.

4. Programmen får inte under några omständigheter innehålla någon produktplacering av
 - a) cigaretter och andra tobaksvaror, liksom elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare, eller produktplacering från företag vars huvudsakliga verksamhet är tillverkning eller försäljning av sådana produkter,
 - b) särskilda medicinska produkter eller medicinska behandlingar som är tillgängliga endast efter ordination i den medlemsstat under vars jurisdiktion leverantören av medietjänster lyder.”

16. Rubriken på kapitel IV ska utgå.

17. Artikel 12 ska utgå.

18. Artikel 13 ska ersättas med följande:

”Artikel 13

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran under deras jurisdiktion säkerställer att europeiska produktioner utgör minst 30 % av deras kataloger och att dessa produktioner framhävs.

2. Om medlemsstater kräver att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion bidrar finansiellt till europeiska produktioner, inbegripet via direktinvesteringar i innehåll och bidrag till nationella fonder, får de även kräva att leverantörer av medietjänster som riktar sig till en publik på deras territorier men är etablerade i andra medlemsstater lämnar sådana finansiella bidrag, som ska vara proportionella och icke-diskriminerande.
3. I det fall som avses i punkt 2 bör det finansiella bidraget endast baseras på de intäkter som genereras i de medlemsstater mot vilka tjänsterna riktas. Om den medlemsstat där leverantören är etablerad inför ett krav på ett sådant finansiellt bidrag, ska den ta hänsyn till eventuella krav på finansiella bidrag som införts av de medlemsstater mot vilka tjänsten riktas. Varje finansiellt bidrag ska vara förenligt med unionsrätten, i synnerhet reglerna om statligt stöd.
4. Medlemsstaterna ska senast den ... [tre år efter detta ändringsdirektivs ikraftträdande] och därefter vartannat år rapportera till kommissionen om genomförandet av punkterna 1 och 2.
5. Kommissionen ska på grundval av de uppgifter som lämnas av medlemsstaterna och en oberoende undersökning rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av punkterna 1 och 2, med beaktande av marknadsutvecklingen och den tekniska utvecklingen samt målet avseende kulturell mångfald.

6. Den skyldighet som införs genom punkt 1 och det krav på leverantörer av medietjänster som riktar sig till publik i andra medlemsstater som anges i punkt 2 ska inte gälla leverantörer av medietjänster med låg omsättning eller liten publik. Medlemsstaterna får också frångå sådana skyldigheter eller krav om de skulle vara opraktiska eller omotiverade med tanke på arten av eller ämnet för de audiovisuella medietjänsterna.
 7. Kommissionen ska, efter samråd med kontaktkommittén, utfärda riktlinjer för beräkning av den andel europeiska produktioner som avses i punkt 1 och för definitionen av begreppen liten publik och låg omsättning i punkt 6.”
19. Artikel 19.2 ska ersättas med följande:
- ”2. Enstaka tv-reklaminslag och teleshoppinginslag ska vara tillåtna vid sportevenemang. Vid andra sändningar än sändningar av sportevenemang får enstaka tv-reklaminslag och teleshoppinginslag förekomma endast undantagsvis.”

20. Artikel 20.2 ska ersättas med följande:

”2. Sändningar av filmer producerade för tv (med undantag för tv-serier och dokumentärer), biograffilmer och nyhetsprogram får avbrytas av tv-reklam, teleshoppinginslag eller bådadera en gång varje tablålagd period på minst 30 minuter. Sändningar av barnprogram får avbrytas av tv-reklam en gång under varje tablålagd period på minst 30 minuter, förutsatt att programmets tablålagda längd överstiger 30 minuter. Teleshoppingsändningar ska vara förbjudna under barnprogram. Varken tv-reklam eller teleshopping får infogas i sändningar av gudstjänster.”

21. Artikel 23 ska ersättas med följande:

”Artikel 23

1. Andelen tv-reklaminslag och teleshoppinginslag under perioden mellan kl. 6.00 och 18.00 får inte överstiga 20 % av den perioden. Andelen tv-reklaminslag och teleshoppinginslag under perioden mellan kl. 18.00 och 24.00 får inte överstiga 20 % av den perioden.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas på följande:

- a) Meddelanden från programföretaget som rör dess egna program och produkter med programanknytning som har direkt koppling till dessa program eller som rör program och audiovisuella medietjänster från andra enheter som tillhör samma mediegrupp.
- b) Sponsringsmeddelanden.
- c) Produktplacering.
- d) Neutrala inramningar mellan redaktionellt innehåll och tv-reklaminslag eller teleshoppinginslag, och mellan enskilda inslag.”

22. Kapitel VIII ska utgå.

23. Följande kapitel ska införas:

”Kapitel IXa

Bestämmelser som är tillämpliga på videodelningsplattformstjänster

Artikel 28a

1. Vid tillämpningen av det här direktivet ska en leverantör av videodelningsplattformar som är etablerad på en medlemsstats territorium i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2000/31/EG lyda under den medlemsstatens jurisdiktion.

2. Vid tillämpningen av det här direktivet ska en leverantör av videodelningsplattformar som inte är etablerad på en medlemsstats territorium enligt punkt 1 anses vara etablerad på en medlemsstats territorium om denna leverantör av videodelningsplattformar
- a) har ett moderföretag eller ett dotterföretag som är etablerat på den medlemsstatens territorium, eller
 - b) tillhör en grupp, och ett annat företag i gruppen är etablerat på den medlemsstatens territorium.

I denna artikel avses med

- a) *moderföretag*: ett företag som kontrollerar ett eller flera dotterföretag,
- b) *dotterföretag*: ett företag som står under bestämmande inflytande av ett moderföretag, inbegripet varje dotterföretag till ett överordnat moderföretag,
- c) *grupp*: ett moderföretag, dess samtliga dotterföretag samt alla andra företag som har organisatoriska, ekonomiska och juridiska band med dem.

3. Vid tillämpningen av punkt 2 ska leverantören av videodelningsplattformar, i de fall där moderföretaget, dotterföretaget eller de andra företagen i gruppen alla är etablerade i olika medlemsstater, anses vara etablerad i den medlemsstat där moderföretaget är etablerat eller, i avsaknad av en sådan etablering, i den medlemsstat där dess dotterföretag är etablerat eller, i avsaknad av en sådan etablering, i den medlemsstat där det andra företaget i gruppen är etablerat.
4. Vid tillämpningen av punkt 3 ska leverantören av videodelningsplattformar, om det finns flera olika dotterföretag som alla är etablerade i olika medlemsstater, anses vara etablerad i den medlemsstat där ett av dotterföretagen först inledde sin verksamhet, under förutsättning att det upprätthåller en varaktig och verklig anknytning till ekonomin i den medlemsstaten.

Om det finns flera andra företag som ingår i gruppen och alla är etablerade i olika medlemsstater ska leverantören av videodelningsplattformar anses vara etablerad i den medlemsstat där ett av dessa företag först inledde sin verksamhet, under förutsättning att det upprätthåller en varaktig och verklig anknytning till ekonomin i den medlemsstaten.

5. I detta direktiv ska artiklarna 3 och 12–15 i direktiv 2000/31/EG tillämpas på leverantörer av videodelningsplattformar som anses vara etablerade i en medlemsstat i enlighet med punkt 2 i den här artikeln.
6. Medlemsstaterna ska upprätta och upprätthålla en uppdaterad förteckning över leverantörer av videodelningsplattformar som är etablerade eller anses vara etablerade på deras territorium och ange på vilka kriterier i punkterna 1–4 deras jurisdiktion baseras. Medlemsstaterna ska lämna den förteckningen, inbegripet eventuella uppdateringar, till kommissionen.

Kommissionen ska säkerställa att sådana förteckningar görs tillgängliga i en central databas. Om förteckningarna är oförenliga med varandra ska kommissionen kontakta de berörda medlemsstaterna för att finna en lösning. Kommissionen ska säkerställa att de nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen har tillgång till databasen. Kommissionen ska göra informationen i databasen allmänt tillgänglig.

7. Om de berörda medlemsstaterna vid tillämpningen av denna artikel inte är eniga om vilken medlemsstat som har jurisdiktion ska de utan dröjsmål uppmärksamma kommissionen på detta. Kommissionen får begära att Erga i enlighet med artikel 30b.3 d yttrar sig om ärendet. Erga ska tillhandahålla detta yttrande inom 15 arbetsdagar från det att kommissionen har framställt sin begäran. Kommissionen ska hålla kontaktkommittén vederbörligen informerad.”

Artikel 28b

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 12–15 i direktiv 2000/31/EG ska medlemsstaterna säkerställa att leverantörer av videodelningsplattformar inom deras jurisdiktion vidtar lämpliga åtgärder för att skydda
 - a) minderåriga från program, användargenererade videor och audiovisuella kommersiella meddelanden som kan skada deras fysiska, mentala eller moraliska utveckling i enlighet med artikel 6a.1,
 - b) allmänheten från program, användargenererade videor och audiovisuella kommersiella meddelanden som innehåller uppmaning till våld eller hat mot en grupp eller en medlem av en grupp på någon av de grunder som anges i artikel 21 i stadgan,

- c) allmänheten från program, användargenererade videor och audiovisuella kommersiella meddelanden med innehåll vars spridning utgör en verksamhet som är ett brott enligt unionsrätten, nämligen en offentlig uppmaning att begå terroristbrott enligt artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541, brott som gäller barnpornografi enligt artikel 5.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU¹ och rasistiska och främlingsfientliga brott enligt artikel 1 i rambeslut 2008/913/RIF.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av videodelningsplattformar under deras jurisdiktion uppfyller kraven i artikel 9.1 i fråga om audiovisuella kommersiella meddelanden som marknadsförs, säljs eller arrangeras av dessa leverantörer av videodelningsplattformar.

Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av videodelningsplattformar under deras jurisdiktion vidtar lämpliga åtgärder för att uppfylla kraven i artikel 9.1 i fråga om audiovisuella kommersiella meddelanden som inte marknadsförs, säljs eller arrangeras av dessa leverantörer av videodelningsplattformar, med beaktande av plattformarnas begränsade kontroll över de audiovisuella kommersiella meddelandena.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU av den 13 december 2011 om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi samt om ersättande av rådets rambeslut 2004/68/RIF (EUT L 335, 17.12.2011, s. 1).

Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av videodelningsplattformar tydligt informerar användarna när program och användargenererade videor innehåller audiovisuella kommersiella meddelanden under förutsättning att sådana meddelanden uppgetts enligt punkt 3 tredje stycket c eller om leverantören har kännedom om detta.

Medlemsstaterna ska uppmana till användning av samreglering och främjande av självreglering genom uppförandekoder i enlighet med artikel 4a.1 som syftar till att på ett verkningsfullt sätt minska barns och minderårigas exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden som avser livsmedel eller drycker som innehåller näringsämnen eller ämnen som har en näringsmässig eller fysiologisk effekt, särskilt fett, transfettsyror, salt eller natrium och sockerarter, som enligt rekommendationer inte bör utgöra en alltför stor del av den totala kosten. Uppförandekoderna ska syfta till att säkerställa att audiovisuella kommersiella meddelanden inte betonar de positiva näringsmässiga egenskaperna hos sådana livsmedel och drycker.

3. Vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 ska de lämpliga åtgärderna fastställas mot bakgrund av det berörda innehållets art, den skada som det kan orsaka, egenskaperna hos den kategori av personer som ska skyddas samt de rättigheter och legitima intressen som berörs, inklusive rättigheterna och de legitima intressena för leverantörerna av videodelningsplattformar och de användare som skapat eller laddat upp innehållet samt allmänintresset.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla leverantörer av videodelningsplattformar som lyder under deras jurisdiktion tillämpar sådana åtgärder. Åtgärderna ska vara praktiskt genomförbara och proportionella med beaktande av videodelningsplattformstjänstens storlek och den tillhandahållna tjänstens art. Åtgärderna får inte ge upphov till förhandskontroll eller uppladdningsfiltrering av innehållet som inte står i överensstämmelse med artikel 15 i direktiv 2000/31/EG. För det skydd av minderåriga som föreskrivs i punkt 1 a i den här artikeln ska det skadligaste innehållet omfattas av de striktaste åtgärderna för åtkomstkontroll.

Dessa åtgärder ska, beroende på vad som är lämpligt, bestå i att

- a) i villkoren för videodelningsplattformstjänsterna inkludera och tillämpa de krav som avses i punkt 1,
- b) i villkoren för videodelningsplattformstjänsterna inkludera och tillämpa de krav som fastställs i artikel 9.1 för audiovisuella kommersiella meddelanden som inte marknadsförs, säljs eller arrangeras av leverantörerna av videodelningsplattformar,

- c) ha en funktion genom vilken användare som laddar upp användargenererade videor kan uppge huruvida videorna, såvitt de vet eller skäligen kan förväntas veta, innehåller audiovisuella kommersiella meddelanden,
- d) upprätta och driva transparenta och användarvänliga mekanismer där användare av videodelningsplattformar till den berörda leverantören av videodelningsplattformar kan rapportera eller flagga sådant innehåll som avses i punkt 1 och som tillhandahålls på leverantörens plattform,
- e) upprätta och driva system som leverantörer av videodelningsplattformar kan använda för att förklara för användarna av videodelningsplattformar vilka effekter som rapportering och flaggning enligt led d har haft,
- f) upprätta och driva ålderskontrollsystem för användare av videodelningsplattformar med avseende på innehåll som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling,
- g) upprätta och driva lättanvända system som gör det möjligt för användare av videodelningsplattformar att betygsätta sådant innehåll som avses i punkt 1,
- h) se till att det finns föräldrakontrollsystem som kontrolleras av slutanvändaren med avseende på innehåll som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling,

- i) upprätta och driva transparenta, lättanvända och ändamålsenliga förfaranden för att handlägga och lösa klagomål som användare framför till videodelningsplattformens leverantör med avseende på genomförandet av de åtgärder som avses i leden d–h,
- j) se till att det finns ändamålsenliga åtgärder och verktyg för medie- och informationskunnighet och öka användarnas medvetenhet om dessa åtgärder och verktyg.

Personuppgifter om minderåriga som samlats in eller på annat sätt genererats av leverantörer av videodelningsplattformar i enlighet med tredje stycket f och h ska inte behandlas för kommersiella ändamål, såsom direktmarknadsföring, profilering och beteendestyrd annonsering.

- 4. För genomförandet av de åtgärder som avses i punkterna 1 och 3 i den här artikeln ska medlemsstaterna uppmanas att använda samreglering enligt artikel 4a.1.
- 5. Medlemsstaterna ska införa de mekanismer som är nödvändiga för att bedöma om de åtgärder som avses i punkt 3 och som vidtas av leverantörer av videodelningsplattformar är lämpliga. Medlemsstaterna ska anförtro bedömningen av dessa åtgärder åt de nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen.

6. Medlemsstaterna får ålägga leverantörer av videodelningsplattformar åtgärder som är mer detaljerade eller striktare än de åtgärder som avses i punkt 3 i denna artikel. Vid antagandet av sådana åtgärder ska medlemsstaterna uppfylla de krav som fastställts i tillämplig unionsrätt, exempelvis kraven i artiklarna 12–15 i direktiv 2000/31/EG eller artikel 25 i direktiv 2011/93/EU.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att mekanismer för prövning utanför domstol är tillgängliga för att lösa tvister mellan användare och leverantörer av videodelningsplattformar med avseende på tillämpningen av punkterna 1 och 3. Sådana mekanismer ska möjliggöra opartisk tvistlösning och får inte fränta konsumenten det rättsskydd som erbjuds i nationell rätt.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att användare kan tillvarata sina rättigheter inför domstol i förhållande till leverantörer av videodelningsplattformar enligt punkterna 1 och 3.
9. Kommissionen ska uppmuntra leverantörer av videodelningsplattformar att utbyta bästa praxis om de uppförandekoder för samreglering som avses i punkt 4.
10. Medlemsstaterna och kommissionen får främja självreglering genom sådana uppförandekoder på unionsnivå som avses i artikel 4a.2.”

24. Rubriken på kapitel XI ska ersättas med följande:

”Tillsynsmyndigheter och tillsynsorgan i medlemsstaterna”

25. Artikel 30 ska ersättas med följande:

”Artikel 30

1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera nationella tillsynsmyndigheter eller ett eller flera tillsynsorgan eller bådadera. Medlemsstaterna ska säkerställa att de är juridiskt åtskilda från regeringen och funktionellt oberoende av sina respektive regeringar och av alla andra offentliga eller privata organ. Detta påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att inrätta tillsynsmyndigheter som utövar tillsyn över olika sektorer.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan utövar sina befogenheter på ett opartiskt och öppet sätt och i enlighet med detta direktivs syften, i synnerhet mediepluralism, kulturell och språklig mångfald, konsumentskydd, tillgänglighet, icke-diskriminering, den inre marknadens goda funktion och främjande av sund konkurrens.

Nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan ska inte begära eller ta emot instruktioner från något annat organ i samband med utövandet av de uppgifter som de tilldelats enligt nationell rätt som genomför unionsrätten. Detta ska inte förhindra tillsyn i enlighet med nationell konstitutionell rätt.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att de befogenheter som tillkommer nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan, och hur dessa kan hållas ansvariga, tydligt anges i lag.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan har tillräckliga finansiella resurser och personalresurser samt befogenheter att upprätthålla efterlevnad för att kunna utföra sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt och för att bidra till Ergas arbete. Medlemsstaterna ska säkerställa att de nationella tillsynsmyndigheterna eller tillsynsorganen har sina egna årliga budgetar, vilka ska offentliggöras.
5. Medlemsstaterna ska i sin nationella rätt fastställa villkoren och förfarandena för utnämning och avsättning av chefer för nationella tillsynsmyndigheter och nationella tillsynsorgan, eller av medlemmarna i ett kollegialt organ som fyller den funktionen, och även fastställa mandatets längd. Förfarandena ska vara öppna och icke-diskriminerande och garantera den nödvändiga graden av oberoende. Chefen för en nationell tillsynsmyndighet eller ett nationellt tillsynsorgan, eller medlemmarna i ett kollegialt organ som fyller den funktionen inom en nationell tillsynsmyndighet eller ett nationellt tillsynsorgan, kan avsättas om de inte längre uppfyller de villkor som krävs för utförandet av de uppgifter som i förväg fastställts på nationell nivå. Beslut om avsättning ska vara vederbörligen motiverade, anmälas i förväg och göras tillgängliga för allmänheten.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns effektiva överklagandemekanismer på nationell nivå. Överklagandeinstansen, som kan vara en domstol, ska vara fristående från de parter som berörs av överklagandet.

I väntan på utgången av överklagandet ska den nationella tillsynsmyndighetens eller det nationella tillsynsorganets beslut fortsätta att gälla, såvida inte interimistiska åtgärder beviljas i enlighet med nationell rätt.”

26. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 30a

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan vidtar lämpliga åtgärder för att förse varandra och kommissionen med den information som är nödvändig för att tillämpa detta direktiv, särskilt artiklarna 2, 3 och 4.
2. I samband med informationsutbyte enligt punkt 1, när nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan tar emot information från en leverantör av medietjänster under deras jurisdiktion om att leverantören kommer att tillhandahålla en tjänst som helt eller huvudsakligen riktas mot en publik i en annan medlemsstat, ska den nationella tillsynsmyndigheten eller det nationella tillsynsorganet i den medlemsstat som har jurisdiktion informera den nationella tillsynsmyndigheten eller det nationella tillsynsorganet i den medlemsstat mot vilken tjänsten riktas.

3. Om tillsynsmyndigheten eller tillsynsorganet i en medlemsstat mot vars territorium en leverantör av medietjänster som står under en annan medlemsstats jurisdiktion riktar sina tjänster skickar en begäran avseende den leverantörens verksamhet till tillsynsmyndigheten eller tillsynsorganet i den medlemsstat som har jurisdiktion över leverantören, ska sistnämnda tillsynsmyndighet eller -organ göra sitt yttersta för att behandla begäran inom två månader utan att det påverkar striktare tidsfrister som är tillämpliga enligt detta direktiv. Tillsynsmyndigheten eller tillsynsorganet i den medlemsstat mot vilken tjänsterna riktas ska på begäran tillhandahålla all information till tillsynsmyndigheten eller -organet i den medlemsstat som har jurisdiktion som kan tänkas hjälpa myndigheten eller det organet att behandla begäran.

Artikel 30b

1. Den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (Erga) inrättas härmed.
2. Den ska bestå av företrädare för de nationella tillsynsmyndigheter eller tillsynsorgan på området audiovisuella medietjänster som har det huvudsakliga ansvaret för tillsynen över audiovisuella medietjänster eller, om det inte finns någon nationell tillsynsmyndighet eller något nationellt tillsynsorgan, av andra företrädare som väljs genom deras förfaranden. En företrädare för kommissionen ska delta i Ergas möten.

3. Erga ska ha följande uppgifter:
- a) Tillhandahålla kommissionen teknisk sakkunskap
 - i dess uppgift att säkerställa ett enhetligt genomförande av detta direktiv i alla medlemsstater,
 - i frågor avseende audiovisuella medietjänster som faller inom dess befogenhetsområde.
 - b) Utbyta erfarenheter och bästa praxis avseende tillämpningen av regelverket för audiovisuella medietjänster, inbegripet om tillgänglighet och medie- och informationskunnighet.
 - c) Samarbeta och ge sina medlemmar den information som behövs för tillämpningen av detta direktiv, i synnerhet när det gäller artiklarna 3, 4 och 7.
 - d) När kommissionen så begär, yttra sig om de tekniska och faktiska aspekterna av de frågor som avses i artiklarna 2.5c, 3.2 och 3.3, 4.4 c och 28a.7.
4. Erga ska själv anta sin arbetsordning.”

27. Artikel 33 ska ersättas med följande:

”Artikel 33

Kommissionen ska övervaka medlemsstaternas tillämpning av detta direktiv.

Kommissionen ska senast den ... [fyra år efter ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv] och därefter vart tredje år lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Kommissionen ska senast den ... [åtta år efter ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv] lägga fram en efterhandsutvärdering för Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av förslag för en översyn av direktivet, för att mäta dess verkan och mervärde.

Kommissionen ska hålla kontaktkommittén och Erga vederbörligen informerade om de andras arbete och verksamheter.

Kommissionen ska säkerställa att information från medlemsstaterna om eventuella åtgärder som de har vidtagit inom de områden som samordnas genom detta direktiv överlämnas till kontaktkommittén och Erga.”

28. Följande artikel ska införas:

”Artikel 33a

1. Medlemsstaterna ska främja och vidta åtgärder för utveckling av medie- och informationskunnighet.
2. Medlemsstaterna ska senast den ... [fyra år efter dagen för ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv] och därefter vart tredje år rapportera till kommissionen om genomförandet av punkt 1.
3. Kommissionen ska, efter samråd med kontaktkommittén, utfärda riktlinjer om vad som omfattas av sådana rapporter.”

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den ... [21 månader efter ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv]. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande